

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/2009

Vytrvalost ...

Draží krajané a přátelé,

S radostí se připojuji k mnohým gratulacím, kteří mě předešli, abych každému z Vás touto cestou vyslovil co nejupřímněji štěstné prožití celého roku, naději na zachování dobrého zdraví, milého a přátelského okolí, přijatelného sociálního zajištění. Všem nám dohromady pak vytrvalost v úsilí o zachování naší krajské organizace a jejím prostřednictvím i hodnot vlastních Čechům, žijícím po desetiletí na Volyni.

K tisícům nejrůznějších přání, zaslaných Vám klasickou poštou, prostřednictvím současných elektronických prostředků, nebo tlumočených ústně připojuji ještě přání prostřednictvím Zpravodaje, vyjádřené jedním slovem-vytrvalost. Podle Karla Čapka „Každá vytrvalost je jakýsi malý pokus o věčnost“.

Začátek má vždy v sobě náboj očekávání, touhu po novém úspěchu, vítězství. Není tomu jinak ani na začátku roku 2009. Věřím, že užší kontakt vedení SCVR s regiony odkaz Karla Čapka naplní a dá mu reálný obsah.

Oldřich Rejchrt, předseda Sdružení

Bylo nás pět ...

Vzpomínky a vděčnost jsou paměť srdce. Paní Anna Martišová ze Žatce, roz. Pánková, je mojí vrstevnici. Jen rok je rozdíl v datech našeho narození „v můj prospěch“. Svou vzpomínku na téma Čas je běžec dlouhým krokem v 10. čísle našeho Zpravodaje věnovala období usídlování volyňských Čechů na Žatecku a to přímo v „metropoli“ našich krajanů, kam byli soustředováni příslušníci čs. zahraniční východní armády z řad volyňských Čechů do Zvláštní vojenské skupiny 2272 „Žatec“ v roce 1945 za účelem demobilizace a usídlování na zemědělských usedlostech konfiskovaných sudetským Němcům. Vypráví o zážitcích „skvělé party deseti mladých, šťastných lidí a jen v závěru lituje, že bohužel nemá se s kým o ty vzpomínky rozdělit. Všichni již odešli ...

Plně paní Martišovou chápu, protože i já považuji toto období v Žatci za jedno z nešťastnějších ve svém životě. Vykonával jsem tam funkci náčelníka štábu Zvláštní vojenské skupiny „Žatec“. Jejím velitelem byl škpt. Jaroslav Perný, náš hrdina od Sokolova. Žatec byl „volyňské“ hlavní město, na každém kroku jsem potkával známé tváře v polních uniformách.

K těm nejznámějším patřila „frontová manželská dvojice“ por. Alexandr (Saša) Pánek, brigádní fotograf a čet. Maruška Pánková, radistka, která jako první zaslechla zprávu o Slovenském národním povstání. Saša, bohužel, poměrně brzy zemřel, a Marie Pánková se stala významnou volyňskou osobností.

Druhým „vzpomínkovým“ článkem ve stejném čísle Zpravodaje jsou „vzpomínky vděčného pacienta“ Václava Kytla na plk. prof. MUDr. Vladimíra Dufku, CSc. Byl mým spolužákem z polského státního gymnázia v Lucku na Volyni a přítelem, o kterém jsem byl přesvědčen, že v roce 2009 oslavíme společně naše 90. narozeniny. Oběma nám zemřely manželky a neočekávaně i Vladimír. Vím nejlépe, co dobrého pro naše krajané vykonal.

A tak jsem se rozhodl, že i já uveřejním svou vzpomínku, dokud mi paměť ještě takz tak slouží, na událost před 65 lety, která zásadním způsobem ovlivnila celý můj další život.

Bylo nás pět, tak jsem ji pojmenoval ...

Patřím ke generaci, o níž plně platí známé Nerudovo „Z bouřného času jsme se narodili a krok za krokem v bouřných mračnech jdem“ ...Moje generace přicházela ve vět v době první světové války a těsně po ní. Patřím ke generaci těžce postižené druhou světovou válkou a jejími důsledky, zároveň ale k těm šťastným, kteří ji přežili a navzdory všemu mohli ve svém povolání najít smysl života.

Natodil jsem se v Českém Boratině u Lucka v roce 1919. Byla to malá vesnička, měla za mého dětství a mládí jen dvaatřicet čísel popisných. „Tichá a skromná ve své kráse“, jak vystihl svou obec charakterizuje v básni Vesničko moje na Volyni Jan Pospíšil. Už zdálky se pyšnila svými zahradami, které v zimě „stříbřilo jíní“ a „máj se usmíval z jejich květů“. Měla tři dominanty: školu a vynikajícího učitele Josefa Vlka, který na ní působil celých 43 let. Patřil jsem k jeho posledním žákům a dodnes jsem hrdý na dárek, který jsem od něho dostal, když se s námi v roce 1931 loučil a školu předával svému nástupci. V památníku je věnování: „Svému nejpilnějšmu žákovi Jaroslavu Chudobovi v upomínku na školní věk věnuje býv. učitel J. Vlk“.

Druhou dominantou byl evangelický kostel s farou, kde se konaly pravidelně každou neděli a o svátcích dopoledne bohoslužby, odpoledne nedělní škola pro děti a večer biblické hodiny pro dospívající mládež. O duchovní život v obci se staral kazatel Antonín Balabán. Nezapomenutelné dojmy mně zůstaly ze štědrovečerních oslav v kostele.

Třetí dominantou byla velká budova záložny. V ní byl později umístěn družstevní mlýn. Za německé okupace Volyně v letech 1941-1944 jsem v tomto mlýně pracoval jako pomocný dělník.

V obci byla družstevní mlékárna, hasičský sbor a dvě požární zbrojnice, oběkní knihovna, hřiště na odbíjenou. Pracovala zde odbočka České matice školské, pravidelně cvičil smíšený pěvecký sbor za řízení dlouholetého dirigenta Vladislava Vlka.

Jaroslav Chudoba (Pokračování přístě)

Malá poznámka o autorovi: Por. Jaroslav Chudoba byl vyznamenán společně s dalšími příslušníky 1. čs. armádního sboru v SSSR z řad volyňských Čechů také polským Válečným křížem za účast v bojích na území Polské republiky v roce 1944.

Hagana, Žatec a lidská bestie ...

Po „únoru“ 1948, nějak souběžně s činností židovské vojenské organizace Hagana, byla na Žatecku zasloužena odbojová protikomunistická organizace JOPO. Jejimi členy byli v naprosté většině volyňští Češi, bývalí příslušníci Svobodovy armády. První leták, spíše obsáhlou instrukci, přinesl do VOŠ v Postoloprtech student Jiří Kořán, syn majitele restaurace „Volyňáčka“ v Žatci. Muselo to být brzy z jara. Instrukce nesla název „Postřik stromů“ (snad jarní). Již v tom prvním čísle bylo doporučováno, aby do organizace byli zapojeni hlavně Češi z Volyně. Byly zde vyzdvihovány jejich zkušenosti ze života v SSSR a hlavně s orgány NKVD. Vyzdvihovalo se zde také nadšení a hrdinství, s jakým Volyňáci šli do boje za svobodu vlasti, která je dnes uvržena do nové nesvobody. V dalších číslech tyto „medové“ řeči byly ještě více združďovány.

Bohužel, dnes je nás již jen několik, možná, že jsem již jen sám, kdo se sešel s hlavním organizátorem této

skupiny. Byl to jistý Alfons Kotous, který řídil Jirku Kořána. Dvakrát mě J. Kořán pozval do restaurace na schůzku. Na první se jednalo o přeřazení Svazu brannosti, který měl sídlo někde na Chmelařském náměstí. Zde jsme se měli zmocnit většího množství zbraní. Hned na této schůzce na mě Alfons Kotous neudělal dobrý dojem. Jeho chování a celý vzhled mi připomínal spíše vysloužilého pingla z podřadné restaurace.

Rozhodně nebyl takový, jak o něm Kořán vyprávěl. Po tomto jednání jsme se skutečně sešli u Kořánů v počtu asi pěti mladíků. Mimo Kořána tam byl zcela jistě Lád'a Šmíd. Když jsme došli před budovu, byla na poslední chvíli akce odvolána. Důvody si nepamatuji. Tu noc jsme měli také ukořistit nějaké osobní auto, ale to nešlo nastartovat.

Na další schůzku, která se konala asi v říjnu v novém školním roce 1948-49 přivedl Kotous mladého člověka, kterého představil jako odbojového pracovníka jménem Malý. Z této schůzky si pamatuji zase jen Lád'u Šmída. Zde se jednalo o velkou a dobrodružnou věc. Kotous s Malým nám představili plán přeřazení letiště v Žatci. Tenkrát bylo veřejným tajemstvím, že zde přistávají sovětská letadla s výzbrojí pro Hagana. Na schůzce bylo združďováno, že na to bude potřebný větší počet lidí. Hlavně to měli být ti, kteří měli frontu za sebou. Záhadou dodnes zůstává, proč k tomu nedošlo.

Další záhadou je, že ani z tajných spisů StB není jasné, zdali Alfons Kotous zakládal organizaci JOPO již jako agent, nebo později byl naverbován. Jedno je jisté, že z přísně utajované intimity jednotlivých členů, po velmi krátké době, se začala vést jmená evidence. Dokonce byly vystaveny legitimace s krycími jmény s různě tvarovaným odstřihem rohu. O přesnosti evidence jsem se přesvědčil na stanici SNB v Postoloprtech. Na internetu VOŠ jsem byl zatčen první. Při zatýkání mě určitě osvětlil Duch svatý. Využil jsem nepozornosti zatýkajícího a sežvýkal a polkl jsem leták od jiné skupiny.

Na stanici jsem zaslechl jak příslušník SNB přejímá rozkaz k zatčení Vladimíra Hrdého. Když jej opakoval, tak to byl přesný popis Vládi. Tak přesnou o nás měli evidenci! Po mě následovalo zatčení dalších šesti a rozkaz zněl stejně s přesným popisem.

Alfons Kotous nebyl s námi souzen. Na jednom z jáchymovských táborů Ležnice jsem se sešel se spoluvězněm z Loun. Tehdy jsem se dozvěděl, že Kotous byl agentem StB. Prý v té době bylo známé jeho převlékání se do různých stejnojmenných. Jednou vystupoval jako důstojník Čs. armády, pak železničář, hajný apod. V seznamech StB byl veden jako důstojník Doubek. Nechci se rozepisovat do podrobnosti, ale to, co jsem slyšel tehdy, je k nahlédnutí v tajných spisech StB.

V roce 1968 se začalo v Žatci na Čs. svazu protifašistických bojovníků s rehabilitací Myslím, že tehdy to měl na starosti letec, Volyňák Valentin Novák. V té době jsem se tam sešel s dvěma mladými právníky, kteří mi řekli, že doslova jdou po Kotousovi.

Objevili ho v Rakousku ve Vidni. Tam dostával z Československé socialistické republiky zasloužený důchod. O ten důchod se opravdu zasloužil. Této lidské bestii se podařilo dostat do vězení 200 osob a na šibenici 8. To je možné si v archivech přečíst. Stal se z něho doslova „volyňákožrout“. Je záhadou, zdali ten agent Malý nebyl ten, který zorganizoval masakr v Babicích. Nemělo něco podobného proběhnout mezi volyňskými Čechy na Žatecku? Možná, že tehdy na to bylo ještě brzy. Kotous rozvíjel svou činnost i na Moravě. Možná, že někdo z vás, dříve narozených, si na tohoto „organizátora“ vzpomene.

Televizní pořad „Česká křídla nad Siónem“ ve mně probudil tyto vzpomínky. Neuvedl jsem ještě mnoho podrobností, zabralo by to mnoho místa a ti, kdo o tom nevědí, stejně by tomu nevěřili. *Václav Kytl*

Krátké vzpomínky

V sympatické anketě Čs. rozhlasu Praha 2 byla v září 2008 položena otázka pro děti, zda spaly někdy v lese. Můj obraz vzpomínek, mimoděk zabarvený příběhy z druhé světové války, mne inspiroval k formulaci této otázky obecněji, a to: V jakých různých neobvyklých podmínkách jsem v mladistvém věku spával. Pomyšlel jsem navíc, že dosazeno do obecnějších souvislostí, mohou příběhy obohatit historii Volyňáků.

Uvádím první příběh o moudrém koni. Řečeno slovníkem dneška, k agrotechnickým podmínkám našich předků rolníků patřilo například správné pěstování užitého jetele, tzv. strnišťáku. Jetel se vséval do již zasetého ječmene, nebo zaseté pšenice. Byl vydatným krmením a též ponechán k uzrání byl zdrojem velmi dobré placené semínka. Kromě jiného patřilo k věci spásání odrostlého jetele na strništi sklizeného obilí. Spásat mohli jen koně. Byli odolní proti nadmutí. K pasení se vybírala vhodná, pohodová noc. Ve dne byl kůň zaměstnán. Teple oblečen vyjížděl na noc, jen tak na neosedlaném valachovi, na pole. Valach, nejmoudřejší domácí zvíře, krok za krokem, velmi ukázněně spásá jetel. Mně, dospívajícímu klukovi, připadál úkol hlídat koně.

Hlídkání má už svou tradici a patří k němu bokem založený ohniček. Moje klukovské rozjímání nad ohničkem, spojené s obezřetným spánkem, končí k ránu. Nakrmený valach čeká na odchod. Spásáním vlastně udušával svými kopyty půdu, podmínku to zdravého přezimování jetele.

Ta válečná souvislost spočívá v tom, že moudrý valach neunikl válečnému trápení. Dne 13. 3. 1943 v obci Buderáži při nečekané potyčce Banderovců s Wehrmachtem - ustupující maďarskou jednotkou, rozrušený přestřelkou včetně granátů přetrvává valach ve stáji své uvázaný a zachraňuje si život v poli. Za pár dní ho vidím naposledy. Zdivočelí vojáci rabují vše, co jim přijde pod ruku. Zachráněného valacha také odvedli. Místo něho ponechali na dvorku zdemcovaného, vysloužilého, svrabem postiženého koně. Svrab byl zákeřná nakažlivá kožní nemoc. Léčili jsme ji podomácku vyrobenou mastí ze síry. Zmíněná událost má ještě další spojitost se spánkem. Po ukončení vojenského střetu, po čtyřhodinovém rabování, ničení majetku, po fyzickém a psychickém ubližování všem včetně slepému panu Husákovy vítězi spánek v koutku rozvalin poničeného domku. Spánek překonal bolest. Kupodivu vlastní bolest po fyzických ranách se dostavila až po třech až čtyřech dnech. *Ing. Josef Kindl*

Občanské sdružení vlastníků půdy na Volyni, odebrané sovětskou vládou v roce 1939 svým členům sděluje.

Vzhledem k současnému počtu členů (k 20. 01. 09 cca 450) se ukazuje, že nebude reálné všechny členy svolávat na valnou hromadu (věkový průměr 80 let, finanční náklady a další problémy). Pisemná komunikace také není reálná, protože jeden dopis pro všechny představuje náklady cca 8.000,- Kč. Nemáme administrativní síly a všechno vykonávají dobrovolně zdarma krajané z brněnského regionu. Proto byla přijata zásada, aby každý region vybral a pověřil 2-3 krajané zastupování a **veškeré informace budeme sdělovat cestou internetu**. V případě potřeby budeme svolávat jen pověřené osoby.

Brněnský region vytvořil speciální internetové stránky <http://vpnavosv.wu.cz> na kterých zájemci najdou všechny dostupné informace a potřebné pokyny. Proto si musí každý zajistit přístup k internetu ať u svých příbuzných, případně je internet dostupný na obecních úřadech, v knihovnách a v internetových kavárnách. Stránky si lze i zkopírovat. Aby byli všichni plnohodnotně informováni, je třeba se seznámit s dokumenty které jsou na těchto stránkách publikovány.

Každý člen by měl osobně požádat svého poslance a senátora o poslaneckou (senátorskou) pomoc a to s využitím internetových stránek. Všichni poslanci (senátoři) mají počítač, stačí jim dát adresu <http://vpnavosv.wu.cz> a mohou si všechno přečíst.

Prosíme předsedy jednotlivých regionů, aby výše uvedené zásady srozumitelně vysvětlili svým členům a pomohli vybrat vhodné zástupce, kteří o tuto práci mají zájem, případně jejich příbuzné a to již na jarních shromážděních svých regionů. Jména vybraných zástupců sdělte mailem na adresu jannemcovi@centrum.cz

Kromě toho by vedení regionu mělo poměrně vysokého zájmu našich krajanů a jejich potomků o tuto problematiku využít pro získávání aktivních a mladších osob pro členství a práci ve Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel.

Klaudija

Tak nějak se správně psalo a znělo jméno mé tety Klávy Vojtové. V celé vsi ji nikdo jinak neoslovoval a znal ji každý, protože v Holovni České od jisté doby přiváděla na svět dětičky v kolchozní porodnici. Objevila se tu asi těsně po škole porodní asistentka, mladička, půvabná Ukrajinka Klaudivia Molčánová s hlubokými očima, ve svůdně průhledných krepdešínových bíledmodrých šatíčkách. A mohla se někdo divit, že se v hlubinách jejich očí utopil Břetka Vojtů? Vzali se. Syn Tolíček se jim narodil v roce 1938, dcera Loročka o rok později. Lze se tedy domnívat, že měli dost důvodů žít šťastně. Ale nezrodili se zřejmě na šťastné planetě a doba šťastnému životu nepřála vůbec.

Můj strýc Břetislav Vojta získal v kolchozu elitní zaměstnání, stal se řidičem nakládačky a vozil leccos. Dokonce měl jedinou korbu plničkou lahvi vody. A tehdy havaroval. Sám byl zoufalý, vedení kolchozu ho nešetilo, skončil u vyvážení hnoje a jiných ponižujících prací. Když byl synkovi sotva tři roky, těžce onemocněl a ve 28 letech zemřel. V rodině se traduje, že na tuberkulózu plíc.

Teta Kláva dál pipalala novorozenátka a stát ji za to platil žebřáckým grošem. Nicméně, ráda si pro odměnu chodila do selsovetu v Dědově Hoře. I na podzim roku 1946 jednoho slunného dne se pro peníze vydala. Když se vracela sama domů a místní obyvatelé ji viděli mřít k lesu, radili jí, aby tudy nechoďila, že se lesy hemží benderovci. Ona se prý tedy vydala k polní cestě. Ale očitá svědkyně jí i její vrah pak viděla v lese. Žena, která v lese sbírala kletí, uviděla dva muže, jež porážejí jalovici, zřejmě kradenou. Skryla se v houšti, protože se bála. Potom prý uviděla i Klávu přistupující k mužům. Měla zaslechnout i slova, kterými starší nařídil mladšímu, aby Klávu zahnal. Staršímu, říkali mu Kostoveckij, se mladíkův útok nezdál dost razantní a tak zaútočil sám tak, že se teta ke svým dětem už nikdy nevrátila.

Klávín tchán, tedy dědeček obou sirotků, Jindřich Vojta, s ochotnými přáteli a sousedy na povozech, koňmo i pěšky procešovali les křížem krážem, bezvýsledně asi týden. Posléze usoudili, že v té vrstvě spadlého listí hledají mamě. Do Čech jsme odjeli bez Klávy i bez dědečka, který zemřel po jedné noci lidských bolestí břicha dřív, než se odjezd do ČSR uskutečnil.

O popsané vražedné scéně v lese svědkyně z Lysice vyprávěla až několik let po naší reemigraci. Její vyprávění mě bábíče tlumočili Homeňukovi, kteří v 50. letech minulého století po Stalinově smrti mohli v Labuti v okrese Tachov navštívit rodinu své dcery. Zmiňovaný Kostoveckij při řezání dříví na cirkulárce přišel o ruku a paní Homeňuková jeho úraz komentovala slovy: „Vsi zahovorili, šo ce za Klávu.“

Moje bábíčka Marie Vojtová, tedy Klávina tchyně a moje maminka Marie Pulerová, tedy Klávina švagrová, uvážovaly, co vedlo jakéhosi Kostoveckého k tak hrůznému činu. Zbábelost? Strach z prozrazení? Maminka usoudila, že to asi bylo odmítnutí, urážka mužské ješitnosti. Onen muž se o půvabnou vdovu ucházel a žádal, aby se za něj provdala, ale ona ho odmítla slovy: „Takového manžela, jako byl Břetka a nenajdu a jiného nechci.“ Toto kdysi teta vyřela mě matce. Úvahy obou příbuzných vedly k závěru, že si asi teta myslela, že by jí bývalý nápadník mohl dát kousek masa. Však si ještě mnozí pamatujeme, jak nesnadné bylo těsně po válce sehnat živobytí.

Doma čekaly dvě hladové děti, často i sestra a matka. Bábíčka Molčánová si obě děti odvezla kamsi k sobě domů.

Anatolii vystudoval v Kyjevě střední školu obor geodézie a kartografie. Před hladověním a nuzným životem vůbec utekl do armády. Sloužil jako důstojník v Karpatech, na Ussuri a třeba i v Maďarsku až do důchodu. Jako dospělému mu Holovňáci ukázali domnělého matčina vraha.

Larisa šla ve šlépějích své matky. Stala se porodní asistentkou a lidská mláďátka po celý pracovní život přiváděla na svět v ukrajinském městě Krivoj Rog i na zlatonosné Kolymě.

Z blízkých příbuzných se nikdy nikdo nedověděl, kde a jak Klaudivia Molčánová - Vojtová spí svůj věčný sen. *Jiřina Pulerová, Tachov*

Jak jsme se léčili ...

Nemoci a úrazy se nevyhýbaly ani našim krajanům v naší obci Sofievka II. Malé děti postihovaly spalničky, a tu a tam také angina, či ojediněle záškrt.

Starší děti v zimě obyečně marodily z nachlazení, jako důsledek horlivého lyžování, sáňkovaní a bruslení. Roční období byla vždy pravidelná a zimy vždy spěknými mrazy a bohatou nádlkou sněhu. Sněhu bylo některý rok tolik, že se musely prohazovat tunely do dřevníků a stodol, aby bylo možno donést pro dobytek seno a slámu. Aby bylo kam sniž odhazovat, zapalovaly se otěpky slámy, aby sniž trochu odtál.

Rok před německou okupací bylo tolik sněhu, že zající okusovali koruny stromů mladých zahrad. Po rychlém jarním tání sněhu, kolem Velikonoc, bývaly ještě mrazy, takže na zamrzlých dolinách jsme si my, děti, dělaly rajtaráky - kolotoče, Pochopitelně na pohon kola od vozu a sílu starších kamarádů, kdy na saních se vozily i dvě děti najednou.

Nezpomínám si, že by v obci bydlela nějaká výrazná kořenářka či léčitelka osobnost. Docela dobrou znalýni bylin a jejich léčivém účinku byla moje bábíčka Anna Holubičková a její nejstarší dcera a otcova sestra Emilie, provdaná Chmelíková. Podle vyprávění bábíčky žil v obci starý pán Lipert, kterého si pamatuji. Byl to údajně učitel a nedostudovaný magister a také loutkář. Po jeho smrti jsme jako děti také jeho majetek dokonale „zinventovaly“. Měl na půdě spousty krásných knih o bylinkách a divadelních hrách, obrázky, které zřejmě sám maloval, spousty lahviček s nějakými bylinnými tekutinami a krabiček s mastičkami, ale co nás nejvíce zajímalo, byly loutky tak od 30 cm do půl m velikosti. Všechny byly moc pěkné, nádherně vymalované a oblečené. Podle bábíčky prý si je pan Lipert vyřezával sám. Pan Lipert byl také tím, který bábíčku zasvětil do léčitelství bylinek. Bohužel v pozdějším věku byl pan Lipert vážně nemocen a stal se podivínem, takže bábíččin záměr, abych se od něj něco naučil, nebyl realizován a tak jsem jen pochytil tu a tam něco, co znala bábíčka Anna.

Chřipka a nachlazení se léčilo lipovým květem, spařeným jako čaj a slazený medem. Při vyšších teplotách se dávala také vrbová kúra a bezinkový květ, což prý účinkovalo jako nynější acylpyrin. Velmi často se dětem podávalo při nachlazení horké mléko s máslem a medem, a je zajímavé, že téměř vždy to pomáhalo. Dnes se lékaři tato kombinace nedoporučuje, protože údajně způsobuje hlenění horních cest dýchacích. Různé bolesti břicha, průjmy apod. léčila bábíčka sušenými borůvkami, které měla v pytlíčku v komoře zavěšené na trámu, aby na něj nemohly eventuálně myši. Hojně se také používal šípkový čaj, černý rybíz, bezinky, listy z lesních malin, bezinkový květ, heřmánek a také pelyněk.

S krásným jarem a létem přicházely také různé úrazy nohou, protože jsme běhali jako děti naboso, abychom při různých „válečných“ hrách nepoškodili boty. Také zde po úrazu pomáhala bábíččina medicína. Při domácích zabíjačkách, které se konaly i třikrát do roka, musel řezník ze hřbetu odkrojit ten nejtlustší špalek slaniny a předat bábíče. Bábíčka slaninu nakrájela na plátky tak, aby se slanina mohla napěchovat do slojíčku (sklenice). Když byl slojíček plný, bábíčka tuto slaninu zalila žlučí prasátka, řádně uzavřela a zabalila do tmavého papíru, či nějakého kusu staré látky a odnesla do okénka v dolní části schodů sklepa.

Zde ve sklepě slojíček při stálé sklepní teplotě pobýval v pohotovosti, aby v pravou a potřebnou dobu zasáhl a pomohl.

Mgr. Jiří Holubička, Vroutek
(Pokračování příště)

Podnikání na Volyni

K napsání tohoto článku mne inspirovala zpráva o založení Občanského sdružení vlastníků pozemků na Volyni, odebraných sovětskou vládou v roce 1939, zveřejněná ve Zpravodaji č. 9/2008.

Musím začít od samého začátku

Můj otec jako legionář z 1. světové války v Rusku prodělal celou anabázi bojů s bolševiky od Zborova až do Vladivostoku. Zde šedesátitisícová armáda čekala dlouhé měsíce na převoz do nově vzniklého státu v roce 1918 do Československa. Vláda v čele s T. G. Masarykem vedla, zejména s Američany, zdoluhavá a složitá jednání o přepravě legionářů několika desítkami parníků z Vladivostoku do Terstu a pak nákladními vlaky do vlasti. Celá akce trvala dva roky. Místa ve státní a komunální správě, která byla původně slibována legionářům, byla již obsazena.

Otec se vrátil na Volyn, do rodného Teremna, které již také patřilo do nově vzniklého státu-Polska. Zde začal provozovat krejčovství, kterému se vyučil ještě před válkou.

Tato profese však, zejména na vesnici, nemohla uživit rodinu. Proto první dva roky zajišťovala výživu převážně moje maminka, která byla učitelkou v tamní české škole. Otec se pokoušel podnikat v několika oborech. Pronajal si od obce rybník, kde pěstoval ryby. Výlov v prvním roce byl velice slibný, ve druhém roce ovšem po silných deštích a kvůli poškozenému zdymadlu, ryby uplavaly. Dále si pronajal malý dřevěný vodní mlýn. Snad se otci „lepila smůla na paty“, druhým rokem mlýn shořel. Rozhodl se proto s p. Kozákem postavit moderní zděný patrový mlýn, na tu dobu velmi pokrokové konstrukce, poháněný dvěma diesलगregáty, umístěnými společně s převodovým zařízením v přízemní vnější strojovně. Polská vláda měla zájem na zprůměrnění východní zemědělské části země. Banky např. poskytovaly levné krátkodobé úvěry za 2 %. Bank Rolny (Zemědělská banka), která sídlila přesně naproti české škole v Lucku, na stavbu mlýna úvěr poskytla. Se svozem stavebního materiálu se začalo koncem zimy roku 1933. Dodnes si pamatuji, jak na dvou povozech tažených koňmi přivezli obrovské převodové kolo (na každém voze polovina kola). Jelikož v té době byla vysoká nezaměstnanost, o zedníky, truhláře a další profese nebyla nouze. Na stavbě se to hemžilo pomalu jako v úlu. Otec si současně postavil vedle mlýna domek. Pro mne a bratra bylo sledování tohoto stavebního ruchu obrovským zážitkem. Celá stavba byla dokončena, pochopitelně pod tlakem úvěru, za necelý rok. V té době jsme s bratrem chodili do české školy v Lucku v ul. B. Chrobrego. Při této příležitosti bych rád vzpomněl na našeho krajana z pražského regionu p. Jaroslava Mece, který ve školním roce 1933/34 po dobu jednoho měsíce zastupoval paní učitelku Balabuchovou a vyučoval nás ve druhé třídě všem předmětům.

Mlýn stál sice na poloviční vzdálenosti z Teremna do Lucka u rovenské silnice, ale přesto vzdálenost dvou kilometrů, zejména v zimě za mrazů a vánic byla pro nás dosti náročná. Proto domek u mlýna otec prodal a podobný zakoupil v Lucku v ul. Zakopiańska č. 10. Sám pak denně do mlýna docházel a řídil celý provoz. Současně otec společně s jedním pekařem otevřeli v Teremně pekárnu a dováželi do Lucka chléb a pečivo (např. kajzerky za 5 groszy a francouzské bulky za 10 groszy). Dále prodával tyto výrobky ve vlastním obchodě v ul. Pilsuckiego.

Otec často vzpomínal na velmi výhodné podnikání v Polsku v oboru potravinářství, kdy nebyla tak přebujelá administrativa a byrokracie jako současně u nás.

Takzvaný revolvingový úvěr byl splacen do tří let a mlýn začal být rentabilní, ovšem nemělo se stát to, co následovalo. Německo zákeřně přepadlo Polsko. Po známé dohodě Ribentrop-Molotov západní část Polska okupovali Němci a do východní části země bez nejmenšího upozornění vtrhla dne 17. září 1939 sovětská vojska. Polsko si rozdělili největší agresori 19. století. Veškerému podnikání bylo „odzvoněno“.

Začala normální krádež majetků nejen volyňských Čechů. U podniků se tom u říkalo znárodnění a na venkově „dobrovolný“ vstup do kolchozů. Všichni velmi dobře známe tu dobrovolnost pod bolševickou knútou.

Pochopitelně byl mlýn naší rodiny a rodiny Kozákových okamžitě znárodněn. Obdobný osud potkal i pivovar pana Zemana, kdy navíc jeho dcera provdaná Malinská byla spolu s dětmi a sestrou vyvezena do Kazachstánu. Přitom pan Malinský byl uvězněn v Lucku. I toto byl jeden z velmi dobře známých „humánních“ přístupů bolševiků k rozdělování rodin.

Můj otec ani pan Kozák se k mlýnu nehlásili. Dnes můžeme dodatečně prohlásit, že prodej domu u mlýna a odstěhování se do Lucka bylo prozíravé, aniž jsme to v té době mohli tušit, neboť by nás mohl potkat stejný osud, jako rodinu Malinských.

Tímto článkem chci současně vyzvat pozůstalé rodiny pana Kozáka, abychom se spojili k projednání našich společných zájmů. Pro první kontakt uvádím moje telefonní číslo: 244 464 968.

Ing. Zdeněk Damašek, Praha

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Praha

Členské měsíční schůzky regionu Praha jsou vždy poslední středu měsíce (v tomto roce je výjimkou měsíc říjen) od 13.00. hod v budově Obce legionářské, Praha 2, Sokolská 33 ve 4. poschodí:

28. ledna, 25. února, 25. března, 29. dubna, 27. května, 24. června, 23. září, 29. října (výjimečně ve čtvrtek), 25. listopadu a 30. prosince.

20. února se koná Masopustní setkání v 11. hod.

Irena Malinská, vedoucí regionu

Ještě upozornění: V těchto dnech lze zakoupit žádané publikace

Region Praha, Masopustní setkání

Uplynul další rok a region Praha zve všechny naše členy, krajany z dalších regionů a přátele na Masopustní setkání, které pořádáme 20. února t. r. od 11. hodin v budově Obce legionářské, 4. posch., Praha 2, Sokolská 33. Dostanete se k nám metrem linkou C na zastávku I. P. Pavlova. Těž tramvaji č. 6, 10, 16 a 22. Počítáme s pohoštěním teplým jídlem, kávou, čajem a také dobrým mokem z hroznových plodů. Nezapomeňte na maličkost pro tombolu a bude vítána také nějaká ta dobrota vlastní volyňské výroby. Přijďte mezi nás, abychom společně prožili v přátelské atmosféře příjemnou chvíli pospolu. Hlavně vezměte s sebou dobrou náladu.

Přihlášky a příspěvek, tradiční (prozatím) 150,- Kč zasílejte nejpozději do 15. února na adresu: **Irena Malinská, Vraňanská 4, 181 00 Praha 8. Telefon č. 233 552 994, volejte raději ve večerních hodinách.**

Srdčně zveme a těšíme se na Vás. Jménem regionu
Irena Malinská

Region Frýdlant

Region Jiže

Na začátku roku hrozil frýdlantskému regionu SČVP zánik. Někteří členové výboru odešli pro nemoc nebo vysoký věk, podobně to bylo i s řadovými členy. Na pomoc byl pozván předseda ÚV pan Oldřich Rejchrt a místopředseda pan Josef Kozák. Bylo nutné zvolit nový výbor, což se nám příliš nedařilo. Úkolu se ujal pan Rejchrt a vše se v dobré obrátilo. Výhrou pro nás bylo zvolení nového předsedy pana Miloše Šimka, který se pustil do práce s velkým elánem. Za tu krátkou dobu uskutečnil setkání ke Dni matek, svato-václavské posezení a vánoční besídku. Vše s kulturním vystoupením žáků ZŠ Raspenava, pohoštěním, květinami, dárčky, hudbou. Na každou akci přispěly i ženy svými pekařskými výrobky. Velice zdařily byly výlety do Jizerských hor.

Dnes se naši členové na tyto akce těší a jsou rádi, že se do naší organizace vrátil život.

Bohumila Janičková

NAŠI JUBILANTI ...

Josef V. Toman Tománek

se dožil v minulém roce 96 let. Přejeme mu hodně zdraví, spokojenost a ještě mnoho básnických inspirací do dalších let. Po prožití mnoha let v cizině necht' si užívat další roky života ve své vlasti *Redakce*

Uvádíme zde ukázkou jeho básnické tvorby

Pozdrav a dík krajanům

*Sestry, bratři z volyňského Kupičova,
jako vždycky rádi jsme se sešli znova...
Po přípitku a po chutném pohoštění,
každý vděčil vzácným dámám za umění...
Ve škole a v chrámu známém v Krásném dvoře,
každý z nás vzpomínal na blaho a hoře...
Na poctivých dědů, otců, těžkou drinu,
věrných staré vlasti, Bohu, Hospodinu...
Když Gestapo v naší zemi krutě vladlo,
mnoho našich Reků v bojích za vlast padlo...
Bohu díky za náš návrat do pravlasti,
za niž vždycky chceme své životy klásti...
Bože zehnej lidu v naší volné zemi,
vzácnější než drahé diadémy...*

Region Chomutov

Naši jubilanti v I. čtvrtletí 2009

Leden: 80 let předseda ŠoL. Vladimír Licinberk

z obce Dlouhé Pole, nyní Chomutov

Únor: 80 let pí Vinšová Jiřina z Rovna, nyní

Chomutov

Březen: 65 let pí Špánková Zdena z Hrušvice, nyní

Čejkovic

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přejí za region

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Tachov

Naši jubilanti v I. čtvrtletí 2009

Leden: 70 let paní Olga Roubalová

Únor: 80 let pí Miloslava Andriolová

Březen: 55 let pí Zdenka Košarová, 70 let pí Věra Krejčová, 75 let pan Struček Rostislav a 80 let pan Bydžovský Josef

Všem přejeme hodně zdraví, štěstí a životní pohodu.

Za region Michlová Alžběta

Region Karlovy Vary

Naši jubilanti v I. čtvrtletí 2009

Leden: 80 let p. Miroslav Randa, nar. v Oseku ČR,

nyní Stará Role

Únor: 80 let pí Anna Topinková, nar. Noviny České,

nyní Karlovy Vary

Březen: 82 let p. Jaroslav Čechura, nar. Strašice,

nyní Teplička

Všem jubilantům srdečně přeje hodně štěstí,

zdraví a spokojenosti

Za region Helena Horáková

Region Žatec

Naši jubilanti v I. čtvrtletí 2009

Leden: 70 let pí Jiřina Nosková ze Žatce, 80 let pí

Helena Koppová, Sífem, Vladimír Pilař, Rvanice,

Vladimír Valenta, Podbořany, 85 let pí Olga Berková,

Žatec, pí Libuše Kliglová, Žatec, 90 let pí Marie

Pelantová, Malá Černoc, pí Tařana Zavřelová, Žatec

Únor: 70 let pí Ludmila Efenbergrová, Žatec, 75 let pí

Jiřina Pešková, Žatec, p. Josef Lešák, Louny, 80 let p.

Antonín Lněniček, Nepomyšl, pí Irenka Hanušová,

Žatec, 85 let pí Ludmila Benešová, Žatec, pí Marie

Sourková, Louny, pí Ludmila Majkráková, Frýdek, p.

Miroslav Bernát, Volevčice

Březen: 60 let p. Josef Ulrych, Poláky, 65 let pí

Tamarka Klimešová, Žatec, 75 let pí Božena

Rehořová, Žatec, pí Evženie Jankovcová, Žatec, 85 let

pí Emilie Šimsová, Chrástany u Prahy, 95 let se

dožívá pí Antonie Macáková, Podbořany, 97 let pí

Marie Cupalová ze Strojetic.

Dodatečně přejeme novému členu Václavu Malhau-

sovi z Libědic k 80. nar. v říjnu 2008.

Mnoho štěstí, pevně zdraví do dalších let všem těmto

členům přejí

Za region Kamila Ondrová

Region Mariánské Lázně

Naši jubilanti v I. čtvrtletí:

Leden: 70 let pí Fričová Marie, Ivančice

Březen: 80 let pí Tenglerová Emilie, Podlisky, 50 let

Mgr. Hauzar Josef, Olšanka

Region Moravský Krumlov

Leden: 75 let p. Václav Havelka, Selisko, nyní

Hrušovany n/Jevišovkou a 70 let pí Lydie Procházková,

Ivančice, nyní Pohofelice

Oběma jubilantům pevně zdraví, štěstí a spokojenost

preje za region

S. Kouňková

Region Krkonoše

Jubilanti v I. čtvrtletí:

Leden: 82 let pí Věra Tomášková, Vrchlabí**Květen:** 82 let pí Olga Glajchová, Trutnov*Hodně zdraví, štěstí a spokojenosti přeje za region**Jiřina Novotná***Region Praha**

Jubilanti v I. čtvrtletí:

Leden: 75 let Andršová Evženie se Sofievky, nyní Opočno. Mašková Irena ze Mstěšína, nyní Teplice a Štufková Helena z Verby, nyní Příbram. 85 let Sanitřáková Libuše Boremel, nyní Praha. 86 let Křikavová Helena Podhájce u Dubna, Praha, příslušnice 1. čs. armádního sboru. Palička Vladimír ze Zdobunova, nyní Praha, příslušník 1. čs. armádního sboru.**Únor:** 50 let Ing. Vrána Pavel z České Lípy, nyní Praha. 75 let Řepík Josef z Českého Malína, nyní Praha. 85 let Ing. Přibyl Václav z Kyjeva, nyní Praha, příslušník 1. čs. armádního sboru.**Březen:** 55 let PhDr. Šatava Leoš z Prahy, 75 let Hrabáková Vlasta Podhájce u Dubna, nyní Praha. 80 let Krejčová Marie z Mírohoště, nyní Praha. 82 let Laubová Naděžda Zabol, nyní Praha, příslušnice 1. čs. armádního sboru. 84 let Andrej Josef z Buršovky, nyní Štířín. Hloušek Marek Jampol, nyní Praha. Kříž Antonín z Moravice, nyní Praha. 88 let Zelený Josef z Českého Straklova, nyní Tábor. 89 let Lomská Marie ze Zdobunova nyní Praha.

Svá životní jubilea oslaví i naši členové žijící v zahraničí:

Leden: Dobošarevičová Nina z Velké Británie.**Únor:** 85 let Bernat Václav z Polska.

Všem jubilantům co nejsrdčejněji blahopřejeme, do dalších let přejeme hodně štěstí, zdraví a životní pohody.

*Za členy regionu Irena Malinská, předsedkyně a Roman Štěr.**Všem jubilantům blahopřeje též redakce a CVSČVP***NAŠE ŘADY OPUSTILI ...****Region Šluknov**Dovolují si oznámit, že pan Václav Charouzek, člen Vašeho Sdružení, zemřel dne 27. 12. 2008 ve věku 76 let. Posledních 13 let žil v Domě s pečovatelskou službou ve Šluknově, protože byl svobodný a neměl nikoho, manželku ani potomky, kteří by se o něho starali. O důstojný pohřeb se postaral výše uvedený Domov. *Zprávu nám podala pí Květa Kašparová***Region Frýdlant:**

12. 9. zemřela ve věku 86 let pí Antonie Švorcová-Prenczinská z Raspenavy, rodačka z Českých Novosilek na Volyni.

29. 11. 2008 zemřel ve věku 76 let pan Josef Tylichtr z Křížan, rodák z Novosilek na Volyni. Vzpomínají krajané z frýdlantského regionu

*Za výbor Bohumila Janičková***Region Chomutov**

16. ledna roku 2009 uplynul rok od úmrtí moji maminky paní Antonie Linhartové z Omelanštiny, bytem v Čejkovicích u Žatce. Vzpomíná dcera Jana Malhauzová a celá rodina.

*Na dlouholetou členku vzpomíná též za region Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller***Region Šumperk**

Dne 27. 8. 2008 zemřela pí Věra Kucharčuková-Glancová ve věku nedožitých 88 let. Pocházela ze Staviště, nyní žila v Novém Malíně.

Dne 3. 10. 2008 jsme se rozloučili s panem Josefem Kechrtem. Narodil se v Malíně Českém, zúčastnil se bojů II. světové války, nyní žil v Novém Malíně. Zemřel v nedožitých 87 letech.

*Upřímnou soustrast pozůstalým projevuje za region**Jiřina Záková**Všem pozůstalým projevuje svou upřímnou účast i redakce a CVSČVP***Poděkování**

Paní Ziolkowska-Modřa, redaktorka časopisu „Wolyň i Polesie“ v Osvětlení děkuje touto cestou paní Pavle Poliščukové roz. Hovorkové ze Žatce a p. Ing. J. Hofmanovi z Prahy za informaci, byť smutnou, o své spolužačce z gymnázia v Rovně Olze Rázové, jejíž rodiče měli cukrámu v Rovně.

Poděkování za přání k Vánocům a novému roku 2009*Od našich přátel z Polska:**Wojciezsek Zbigniew z Varšavy, čestný člen našeho Sdružení, Siemaszko E. i W. z Varšavy, čestní členové našeho Sdružení, Ziolkowska-Modřa, redaktorka časopisu „Wolyň i Polesie“, Budzisz F. z Gdaňska, zároveň pozdravuje své rodáky z Kupičova a okolí.**Dobře zdraví a úspěchy v další práci v r. 2009 přeje redakce.**Přání došla do redakce z regionů:**Děkujeme touto cestou všem, kteří poslali svá přání k vánočním svátkům a novému roku 2009 redakci Zpravodaje. Všechna přání, která nám došla z jednotlivých regionů, nám udělala potěšení a radost a my je opětueme. Sice o něco později než došla ta Vaše, ale jsou stejně upřímná a je v nich na prvním místě přání zdraví, pohody, elánu a potřebného množství štěstí. Doufáme, že nám zachováte svou přízeň a hlavně, že nám budete posílat i nadále hezké články do Zpravodaje. Vaše redakce***Príspevky na tiskový fond prosinec 2008, leden 2009**

Dodatečně uveřejňujeme dar došlý v září 2008 na účet SČVP od Vlasty Pajerové, Blíževdly 300 Kč

Region Brno: Alena Marková, Náměstí nad Oslavou, 100 Kč

A ze setkání regionu částka 680 Kč

Region Praha: Viktor Vígner, Tábor, 300 Kč, Věra Nosková, Bratislava, 290 Kč, Lucie Siegerová, Praha, 200 Kč, Miloslava Králíčková, Praha, 50 Kč, Miluše Průšová, Praha, 1000 Kč, oprava příspěvku Emilie Vacková z čísla 9/2008, správně 500 Kč**Region Litoměřice:** Anna Hendrychová, Štětí, 500 Kč**Region Chomutov:** Jana Malhausová, Chbany, 150 Kč, Zdeňka Šrámková, Čejkovice, 150 Kč, Ludmila Raháčková, Kadaň, 150 Kč, Emilie Hryzobilová, Malé Krhovice, 50 Kč**Region Žatec:** Drahomila Kunešová, Žatec, 500 Kč, manž. Jankovcovi, Žatec, 200 Kč,

Věra Kunášková, Vysoké Třebošice, 200 Kč, Emilie Kolouchová, Karlovy Vary, 100 Kč, Václav Šiřístě, Kryry, 50 Kč a Vlasta Srbecká, Louny, 100 Kč.

Jmenovitý seznam k částce 2750 Kč, uveřejněné ve Zpravodaji 10/2008:

200 Kč Nad'a Brůhová, Josef Holec, Václav Hajný, Radislav Vodrážka

150 Kč Antonín Nejedlý

100 Kč Kamila Ondrová, Evženie Michaličková, Libuše Ditrichová, Božena Tamchinová, Ludmila Rampasová, Helena Klimentová, Jitka Chundelová, Libuše Kliglová, Emilie Hasilová, Jiřina Růtová, Břetislava Parpelová, Antonín Umlauf, Josef Kulich, Zofie Závěská

50 Kč Evženie Štípková, Olga Diačuková, Marie Sokolová, Marta Magdičová, Antonie Černá, Olga Berková, Raja Kločková, Josef Rotek

Region Krkonoše: Věra Tomášková, Vrchlabí, 200 Kč*Za příspěvky ze srdce děkuje redakce a CVSČVP***Upozornění pro členy celostátního výboru SČVP**

V loňském roce jste dostali zápis ze zasedání CV, které se konalo dne 19. 11. 08. K němu byl připojen plán zasedání CV a PCV v roce 2009. Opravte si, prosím, termín zasedání CV v roce 2009 takto:

Místo dne 16. 3. 2009 patří dne 18. 3. 2009. O změnách termínů zasedání PCV byli jeho členové již vyrozuměni.*Za chybu se omlouvá J. Hofman, jednatel.***Ze zasedání předsednictva celostátního výboru (PCV) dne 21. 1. 2009, sdělujeme nejdůležitější informaci.**

Největší pozornost tohoto zasedání byla věnována zajištění I. cíle pro nové volební období, které zní: „vedení SČVP hlavní pozornost věnovat činnosti a životu v regionech“ (přečtete si na 4. straně ve Zpravodaji 10/2008). Předsednictvo proto rozhodlo, že dále uvádění členové PCV se zúčastní časově nejbližších schůzí regionů takto:

Kdo	Jeho telefon	Účastní se schůze v regionu:
Jirásek R.	608456330	Šumperk, Moravský Krumlov, Vyškov
Kozák J.	602892067	Teplice, Litoměřice, Nymburk
Malinská I.	233552994	Chomutov, Cheb, Mariánské Lázně,
Nečasová M.	728351726	Karlovy Vary, Frýdlant, Krkonoše
Němcová J.	602793121	Žatec, Moravsko-slezský, Šternberk, Uničov, Mohelnice
Rejchrt O.	739007667	Tachov (nebo Malinská), Brno, Rakovník
Truksa J.	608842812	Olomouc
Žáková M.	604755346	Domažlice, Broumov

Při své účasti na schůzích regionu mají jednotliví členové PCV za úkol vysvětlit a přispět k řešení těchto otázek:

- Celková akceschopnost regionu.
 - Stav rozpracování akce „anketní listky“ (viz 4. strana Zpravodaje 10/2008).
 - Zvýšení členských příspěvků ze 150 na 200. - Kč počínaje rokem 2009.
 - Zlepšení propagace a distribuce knih s volyňskou tematikou.
 - Zlepšení sběru pamětních předmětů.
 - Informace o problematice náhrady za pozemky zanechané na Volyni.
- Prosíme vedoucí regionů, aby se připravili na projednání uvedených pěti tematických okruhů a aby se co nejdříve domluvili o TERMÍNECH konání členských schůzí s příslušnými členy PCV, kteří musí své návštěvy ve více regionech časově zkoordinovat.

Z pověření PCV ing. Jiří Hofman, jednatel.

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárků na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Ryfářská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, mobil.: 728 351 726..** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Nepošlejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zaslejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zaslejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odšedněným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 27. 1. 2009